

Medlem — anser det for det Bedste og det Rigtigste ikke at gaa ind paa Nogetsomhelst, der kan bidrage til at styrke det Bestaaende, men mener, at man ved at lade være at gaa ind derpaa, nok naaer at tvinge Regjeringen til at gaa den Vej, man anser for at være den rigtigste med Hensyn til Hærløvens Revision, saa er det en Opfattelse, jeg anser for at være fuldstændig urigtig og paa samme Tid fuldstændig utilstedeelig. Jeg tror, at saalænge vi ikke kunne stille noget Andet og Bedre op i Stedet for det Bestaaende — i hvilken Retning det Bedre skal gaa, kan man være uenig om — saalænge paa-hviler der enhver Regjering den bestemte Pligt at arbejde for at udvilde det Bestaaende saaledes; at de Huller, der maa siges at være i Lovgivningen, og da i dette Tilfælde navnlig i Loven af 6te Juli 1867, fyldes, saa at vi i det Mindste paa de Omraader, hvor vi kunne ordne Spørgsmaalene uafhængig af Revisionen, sørge for at komme til en endelig Ordning. Og gjælder dette om noget Spørgsmaal, saa gjælder det fortrinnsvis om det, der skal ordnes ved denne lille Lov. Jeg sagde „lille“, men jeg tager dette Ord tilbage, for ikke at blive misforstaaet, thi jeg indrømmer, at det Spørgsmaal, vi forhandle, vedrører mange og vigtige Interesser, og forsaavidt er „lille“ ikke paa rette Plads, men jeg brugte kun Ordet med Hensyn til Lovforslagets Omfang.

Der blev før udtalt, at det egentlig ikke gjorde Noget, om man fik denne Lov eller ei, thi fik man den ikke, kunde man i Tilfælde af Krig følge den samme Vej som tidligere. Men, mine Herrer, det vilde være en langvarig Vej, og det er netop dette Lovforslags Fortrin, at det gaar ud paa at sørge for, at vi med Hensyn til Mobiliseringen ikke bliver dårligere stillede end Fjenden. Hvis det var os, der agtede at føre Krig, kunde vi paa mange Maader forberede Krigen, saa at de Spørgsmaal, som saadanne Forhold medføre, vare ryddede afveien, inden Krigen kom; men vor Opgave maa ene være at være forberedte paa et muligt Overfald, og den Tid, der under saadanne Forhold vil blive os levet, vil være saa kort, at vi maa gjøre alt Muligt for at sørge for, at Spørgsmaal af denne Natur ere ordnede saaledes, at vi ikke staa usforberedte. Nødvendigheden af at ordne dette Spørgsmaal ved Lov er iøvrigt ikke alene anerkendt men ogsaa afgjort i saagodt som alle europæiske Hære, og vi kunne derfor ikke staa tilbage. Om Ordningen andetsteds er truffen som her foreslaaet eller paa anden Maade, skal jeg ikke komme ind paa, thi Ordningen er afhængig af, om vedkommende Stat er rig eller fattig paa Heste, og derfor kan en Lov som den foreslaatte siges at tilfredsstille vor Stat, medens den for mange andre Stater ikke vilde være tilstrækkelig. Jeg tror, at der i Lovforslaget i det

Store og det Hele er taget de Hensyn, der kunne forlanges, ikke alene til Hærens Løve, men ogsaa forsaavidt til de Privates Løve, som det væsentligst er Kommunerne, der sørge for Fordelingen, og de kunne gennem Fordelingen tage de nødvendige Hensyn. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde jeg indrømme, at der var visse Bestemmelser i Loven, som manglede, og i saa Fald vilde jeg ikke være tilfreds med, at § 6 alene undtager Heste af særlig høi Verd. Der vilde da ogsaa være Anledning til at tage saadanne Bestemmelser som, at der ikke maatte tages Hingste og Hopper, der anvendes til Forædling af Racen, drægtige Hopper, Hopper med Føl, Heste, der anvendes i Postvesenets Tjeneste osv. Saadanne Bestemmelser har man i mange andre Staters Love af denne Natur; men her behøves de ikke, fordi Tilveiebringelsen af Hestene er lagt over paa Kommunerne, som formentlig ville tage alle billige Hensyn. Jeg skal endnu tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Slutningsbestemmelsen i § 2. Det er bekendt, at denne Bestemmelse skyldes en Ændring, der blev sat ind i Loven i Landstinget. Nu indrømmer jeg meget villig, at de Forhold kunne indtræde, som denne Bestemmelse skal raade Bod paa; men jeg anser det for mindre heldigt, at den først skal bringes i Anvendelse i det Dieblit, da Krigsberedskab indtræder. Jeg tror, at ligesaa nødvendigt som det er at høre Fordelingen paa rene Haand for hele Landet, ligesaa nødvendigt er det at have den forud forberedt, naar saadanne exceptionelle Forhold indtræde, som ere omtalte i Slutningen af den nævnte Paragraf. Iøvrigt slutter jeg mig i det Hele og Store til Lovforslaget og anbefaler det paa det Bedste.

Krigsministeren (Saffner): Jeg skal tillade mig, da jeg nu tager Ordet, først at henvende mig til det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Rjev). Jeg beklager, at jeg, uagtet det ærede Medlem taler baade høit og tydeligt, ikke har været i Stand til fra denne Plads at følge hele hans Foredrag, idet den største Del deraf var henvendt til den anden Ende af Salen og saaledes gik tabt for mig. Jeg har derfor kun opfattet den Del af hans Udtalelser, som særlig bleve henvendte til mig. Denne Del af hans Udtalelser gik jo egentlig imod, hvad han kaldte Regjeringens Bestræbelser for at fremkalde en partiel Revision af Hærløven. Det var den stærke Anke, det ærede Medlem fremførte imod det foreliggende Lovforslag; men jeg tror, at det ærede Medlem var meget uretfærdig mod Regjeringen, idet der jo ikke i Hærløven af 1867 findes et eneste Ord om Hesteudbredning i Tilfælde af Krigsberedskab, og det er kun ved en tilfældig Omstændighed, at der i Hærløvsforslaget 1872—73 kom en saadan Bestemmelse ind. I Hærløvsforslaget